ÞÖGNIN VIÐ KVEÐJUSTUND WILKINSON

Hvílík undarleg örlög mín hafa verið.

Alltaf einn.

Sitjandi meðal svo margra kvenna.

Aldrei í miðjunni.

Aðeins gestur.

Satt að segja fannst mér það hlutverk aldrei óþægilegt.

Það var annað sem fangaði alltaf athygli mína.

Dálítið sem konur taka án þess að spyrja.

Ekki peninga.

Það hefur alltaf verið það sem minnst er spennandi.

Þær taka athygli.

Forvitni.

Hugsanir.

Brot af tíma.

Heila skammta af hugrænni orku þinni.

Og oftast gera þær það án þess einu sinni að átta sig á því.

Fyrsta reglan var alltaf sú sama.

Fáðu þær til að brosa.

En án þess að haga þér eins og fífl.

Því það er mikill munur á kímni og heimsku.

Hið fyrra opnar samræður.

Hið síðara lokar þeim.

Annars verður jafnvel glæsilegasti kvöldverður á endanum lítið meira en skyndibitamáltíð.

Það var þá sem ég byrjaði að útskýra persónulega mannfræðikenningu mína um stálið.

Ég vonaði að hljóma trúverðugur.

Ekki endilega að mér yrði trúað.

Ég ímyndaði mér fjarlægan morgun.

Maður hafði yfirgefið hellinn sinn til að mæta á ástarstefnumót.

En förunautur hans hafði engan hug á að sleppa honum.

Hún elti hann gegnum skóginn.

Hún vildi vita hvert hann væri að fara.

Með hverjum.

Og hvers vegna.

Á þeim tíma voru allir frjálsir og félagsfræðingar höfðu ekki enn fundið upp lauslætið.

Á einhverjum tímapunkti varð hann ævareiður.

Hann tók upp stein og kastaði honum í átt að konunni til að hrekja hana burt.

Steinninn lenti á kletti.

Neisti.

Svo annar.

Svo reykur.

Vindurinn sá um afganginn.

Og eldurinn fæddist.

Ástarstefnumótinu lauk samstundis.

Það sem hafði gerst var allt of mikilvægt.

Því var ekki enn lýst í neinni handbók.

Ekki einu sinni í handbókum Amazon.

Það þurfti að fylgjast með því.

Skilja það.

Nota það.

Konurnar við borðið hlustuðu þegjandi.

Enginn borðaði.

Þjónninn varð að fara með súpurnar aftur í eldhúsið og hita þær upp í annað sinn.

Svo gerðist dálítið enn forvitnilegra.

Nokkur pör sem sátu við næstu borð færðu stólana sína nær okkur.

Þetta var eins og leiksýning.

Og samt vildi ég aðeins fá þær til að brosa.

Það var á þeirri stundu sem ég hætti að vera trúverðugur.

Og mér var trúað.

Ég var að segja sögu sem enginn hafði nokkurn tíma skrifað.

Mögulega sögu forfeðra okkar.

Ég þagnaði.

Ég leit á Maggy.

„Viltu að ég haldi áfram?“

Hún hikaði ekki eitt andartak.

„Já, stórkostlegi tíkarsonurinn þinn.“

Og við skelltum öll upp úr.

Svo hélt ég áfram.

Með eldinum fór konan að skilja að nota mætti þessa uppgötvun til matar.

Hitinn breytti bragðinu.

Hann umbreytti sjálfri náttúrunni.

Án þess að nokkur tæki eftir því færðust lífslíkur mannsins, sem náðu varla tuttugu árum, hægt í átt að fjörutíu.

Eldurinn hafði tvöfaldað þær.

Bakteríusmit minnkaði.

Sýkingar hörfuðu.

Mannslíkaminn vann tíma.

Síðan, einn ósköp venjulegan eftirmiðdag fyrir framan helli, tók sama kona upp nokkra steina.

Hún skoðaði þá vandlega.

Sló þeim saman.

Rannsakaði þá.

Án bræðsluofna.

Án stálvera.

Án verkfræðinga.

Hún hóf langa ferðalagið sem að lokum átti eftir að leiða til málmsins.

Og síðar til stálsins.

Þess vegna væri ég ekki hér í dag ef ekki hefði verið fyrir konu.

Ég hefði aldrei kynnst ykkur.

Ég hefði aldrei kunnað að meta ykkur.

Ég hefði aldrei getað vafið inn í kveðjustund það sem ég er orðinn.

Það ríkti þögn við borðið.

Þögn ólík öllum hinum.

Það var ekki þögn eftirvæntingarinnar.

Það var þögn kveðjustundarinnar.

Ég leit á Maggy.

Ég leit á dóttur hennar.

Ég leit á dótturdætur hennar.

Og ég áttaði mig á því að ég var ekki að kveðja fjölskyldu.

Ég var að kveðja sögu.

Wilkinson-fjölskylda

Gjörið svo vel.

Ég stóð upp og gekk burt.

Því ég gat aldrei þolað tár konu.

Ferdinando